

Svijet oko mene i u meni kada stavim matematičke naočale

Na maminom sam stolu vidjela naočale. Rekla je da su to naočale s kojima ću bolje shvatiti matematiku. Pa, hajdemo to provjeriti!

Stavila sam naočale na glavu i pogledala u daljinu. Vidjela sam gore i planine, planinski vrh od 1765 m, stoljetnu brezu u podnožju gore i jelu visoku 2 m 6 cm. Onih 10 kuća, oko 87 kvadrata, bilo je raštrkano i to na udaljenosti od 700 m jedna od druge. Krovovi oblika trokuta nisu zadržavali 50 cm napadanog snijega. S njih je snijeg samo skliznuo u nizu. A u proljeće, taj otopljeni snijeg napunio je vodom potoke i rijeke udaljene 15 km od sela. Pogledala sam prema nebu. Nebom je lagano letio orao koji je raširio svoja krila duga 2 metra. Ali, kada je ugledao na livadi plijen, obrušio se prema njemu brzinom od 200 km na sat. Pogled sam podigla prema oblacima. Predivno!!!! Letjeli su nebom različitih geometrijskih oblika, u raznim nijansama boja. Što sam gledala dalje i dalje, otišla sam u Svemir koji je nastao prije 14 milijardi godina. Vidjela sam 8 planeta Sunčevog sustava kako kruže oko Sunca na svojim kružnicama. Svi u istoj ravnini, na svojoj udaljenosti kruže u tami svemira. Tama je bila sve veća, jača, i počeo me hvatati strah da će me progutati.

Skinula sam naočale i odahnula. Bilo je zabavno, poučno ali i strašno. Shvatila sam da nemam straha od matematike već od nepoznatog. A i to ću shvatiti zahvaljujući „matematičkim“ naočalama.

Barbara Čolić
učenica 4.a razreda
OŠ Cvjetno
Zelena ul.1, Brijesće
31 000 Osijek